

M'agrada la literatura política. 50 llibres d'Isabel-Clara Simó

Carles
Cortés

Escriptor

Ja són 50 els llibres publicats per Isabel-Clara Simó, i és evident que aquesta escriptora tardana – va començar a escriure a 36 anys – és una de les veus més prolífiques, diversificades i reconegudes de la literatura catalana. Aquesta és sols la seua producció personal, individual, perquè si comptem també els llibres col·lectius caldria afegir-n'hi una trentena més. L'escriptora ha conreat gairebé tots els gèneres, especialment la prosa de ficció, però també la poesia, l'assaig o el teatre. "Jo mateixa no m'ho crec", ironitza sobre la seua producció.

Des del seu primer llibre de relats breus, *És quan miro que hi veig clar* (1979), als volums de *Bresca* (1985), *Alcoi - Nova York* (1987), *Històries perverses* (1992), *Dones* (1997) o *Homes* (2010), Simó ha volgut construir les seues obres tot seguint les diverses tendències de les darreres tres dècades. Des del psicologisme del retrat femení que també veiem en novel·les com *T'estimo*, *Marta* (1986), *Els ulls de Clídice* (1990), *El gust amarg de la cervesa* (1999), *T'imagines la vida sense ell?* (2000), *El meu germà Pol* (2008), a la seua aplicació al món masculí de *L'home que volava en el trapezi* (2002) o *Adéu-suau* (2006). De la novel·la d'ambientació històrica o biogràfica com *Júlia* (1983) o *El Mossèn* (1987), al desenvolupament de la novel·la eròtica de *Hum... Rita! L'home que ensumava dones* (2001) i a la novel·la negra com *La veïna* (1990), *El Mas del Diable* (1992) o *La innocent* (1995). Un gruix de proses de ficció que tenen en comú l'estil àgil i comunicatiu d'una escriptora que abans va ser periodista i que, per origen i formació, és professora de filosofia. I aquesta barreja hi queda palesa.

És per això que, al costat de la constant dedicació a la novel·la i al conte, Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943) ha desplegat una trajectòria com a assagista dins la posició clara i rotunda en defensa de la llibertat de la dona i dels drets de la nació catalana dins d'un context europeu. Cal esmentar, doncs, *Carta al meu nét. Sobre el nacionalisme* (2000), *En legítima defensa* (2003) o *Adéu Boadella* (2008). Uns

EL TEMPS

llibres de reflexió que tenen dos punts culminants: l'aproximació biogràfica a l'escriptora i col·lega Montserrat Roig, *Si em necessites, xiula* (2005), i l'escrit autobiogràfic *Els racons de la memòria* (2009). Una mirada incisiva i punyent que ens aporta la millor Isabel-Clara, la dona de les idees directes que atrapa el lector i l'aboca a la reflexió més sincera. Dins la seua producció,

cal destacar igualment un seguit de narracions juvenils que han fidelitzat un lector encara més jove: *Raquel* (1992), *Joel* (1996) o *De nom, Emili* (1998) –una de les petites joies de la Isabel-Clara no prou coneguda. Uns títols que han potenciat el coneixement de l'autora en el marc literari català i el del seu entorn europeu, a través de les nombroses traduccions, al costat de les reconegudes *Júlia* –amb més de trenta edicions– o els premis de gran prestigi aconseguits, com el Sant Jordi per *La salvatge* (1994), el Ciutat d'Alzira per *El meu germà Pol* i el més recent, el Joanot Martorell per *Amor meva* (2010).

És aquesta última novel·la que esdevé, al nostre parer, un exponent clar de la maduresa de la prosa de Simó. Un estil àgil i decidit que embolcalla el lector i que l'obliga a continuar la lectura. Una escriptura personal, que recorda la immediatesa del periodisme alhora que incorpora unes pautes de reflexió sobre l'existència d'uns personatges turmentats per la història i per la societat que els ha tocat de viure. Amb *Amor meva*, l'autora recupera els mons fictivals de novel·les com ara *El professor de música* (1998) –recordeu, entre més, la població constituïda només per dones d'aquell llibre– al costat de textos reflexius com *Dora diu que no* (2005) o *Adéu-suau*. En aquesta ocasió coneixem quatre generacions de dones d'una mateixa família marcades per les arrels jueves i pel desig de superació i de viure la seua llibertat. Sobre aquesta novel·la, l'escriptora diu que "m'agradaria poder deixar-me de plantejar la meua nació o el meu sexe com un problema. Voldria que no existís el problema", per a justificar poc després la seua voluntat de lluita. Una mostra de la literatura política que defensa ella mateixa, ço és, del desig de fer compatible la reflexió amb la prosa de ficció. Amb els seus cinquanta llibres, Simó es converteix en un excel·lent referent de la pretesa normalitat literària de la literatura catalana de les darreres dècades.